

[Aage Frandsen.]

selve kilden til inflationen eller flere kilder til inflationen går den altså ikke ind på.

Det andet punkt, som er årsag til, at vi afgjort må forkaste regeringens tanker, er, at de griber ind i indgåede aftaler mellem arbejdsmarkedets parter.

Det er ikke, fordi vi ikke anerkender, at det er folketinget, som lovgiver her i landet, tværtimod selvfølgelig; men vi har her et eksempel på, at regeringen vel vidende, at organisationer, at fagbevægelsen, at LO, tjenestemandorganisationerne, alle lønmodtagerorganisationer vender sig imod forslaget, alligevel søger at presse dette forslag igennem i folketinget.

Det er en meget uholdbar måde for organisationerne fremover at arbejde på, at de ikke ved, om de aftaler, de indgår f. eks. ved overenskomstforhandlinger, også er gældende hele perioden igennem, og det er da givet, at lønmodtagerne ved sidste overenskomstforhandlinger måtte have krævet langt mere, hvis de vidste, at der bagefter skulle ske indgreb over for dyrtidsordningen. Det siger da sig selv, fordi dyrtidsordningen, som vi kender den, netop er, som den er, fordi man har de 2-årige overenskomster. Det er ikke, fordi vi betragter den nuværende dyrtidsreguleringsordning som den ideelle, det er den langtfra; det er den først og fremmest ikke, fordi den ikke giver fuld dækning på LO-området f. eks., og det er den heller ikke, fordi den halter langt bagefter. Men det er den eneste måde, som almindelige lønmodtagere har i dag til at opveje det, som sker imellem overenskomstforhandlingerne, hvor der sker voldsomme prisstigninger.

Den tredje grund til, at vi må afvise forslaget, er, at det har uheldige — for at sige det mildt — fordelingspolitiske konsekvenser. Man fremstiller det, som om denne ordning vil give lønmodtagerne det, de ellers ville have fået, nemlig at man udbetaler dem de 1.000 kr., som skulle svare til det, der gælder for LO-området, når man har den reelle indkomst, efter at skatten er trukket. Det lyder måske umiddelbart tiltalende. Men så må man stille sig selv det spørgsmål: hvor kommer de penge fra? Ja, de kommer selvfølgelig fra statskassen, og hvem betaler til statskassen? Ja, det gør samtlige skatteborgere. Vi ved udmærket

godt, at den største del, vel 80-90 pct., af skatteborgerne er lønmodtagere. Det vil sige, at det, regeringen foreslår, er, at lønmodtagerne som skatteborgere skal betale langt den største del af deres egen kompensation for det, de ikke får udbetalt.

Der er ikke noget at sige til det, hvis lønmodtagerne synes, det er en dårlig idé, og det er egentlig ret overraskende, at arbejds-giverne ikke med det samme melder sig som stærke tilhængere af ordningen. Det gør de formentlig ikke, fordi det vil være uklogt i første omgang at gribe den med kyshånd, men selvfølgelig er der, som også den socialdemokratiske ordfører, hr. Per Hækkerup, var inde på, tale om et statstilskud til erhvervslivet, og det er det, som lønmodtagerne må betale; det er det, som forslaget reelt indeholder.

Med hensyn til de andre tanker, der har været fremme om, hvordan man skulle klare den nuværende situation, hvor man altså ikke kan acceptere de voldsomme prisstigninger, og hvor man fra forskellig side mener, at erhvervslivet skal have bedre muligheder, er der ikke nogen af de forslag, vi også har hørt om i dag, som er acceptable for os.

Det radikale venstres forslag svarer jo i reelt indhold til regeringens forslag. Man kan måske sige, at det radikale venstres forslag er mere acceptabelt på grund af, at det er mindre overenskomststridigt, men i realiteten er det næsten det samme, og det er heller ikke acceptabelt for os, fordi det indeholder hovedingrediensen, nemlig at man giver et statstilskud til erhvervslivet.

De tanker, som hr. Per Hækkerup var inde på, er det selvfølgelig svært at tage stilling til i den form, de forelå, men så meget kan jeg i hvert fald sige, at det er ikke tanker, som vi kan tilslutte os på forhånd. Tanken om bunden opsparing vil vi være imod; tanken om, at staten direkte skulle give tilskud til erhvervslivet, med det erhvervsliv, vi kender i dag, og med erhvervslivets totalt negative holdning over for et hvilket som helst ønske om at demokratisere forholdene i erhvervslivet og på arbejdspladserne, er det også lidt vanskeligt for os at forestille os at vi skulle støtte. Men det er jo rarere at få diskussionen ført på det plan: spørgsmålet, om vi skal give statstilskud i den ene eller den anden form til er-